ABBY JIMENEZ

Šťastné a zadané

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ŠŤASTNÉ A ZADANÉ

KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI
Jenom kamarádi
Šťastně až navěky
Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA
Součást tvého světa
Navždy tvůj
Příběh jednoho léta

NIKDY NA MĚ NEZAPOMEŇ
Nikdy na mě nezapomeň
Noc, kdy jsme se potkali

SAMOSTATNÉ KNIHY
Šťastné a zadané

MYSTERY PRESS, 2026

ABBY JIMENEZ

Šťastné a zadané

PŘELOŽILA

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „A Married Little Christmas“ v roce 2026 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hatchette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2026
Translation © Monika Pavlisová, 2026
Cover Illustration © Dana Lédl, 2026
Book Design © Veronika Kopečková, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-335-6 (pdf)

KAŽDÉMU, PRO KOHO JSOU SVÁTKY AŽ PŘÍLIŠ
HLUČNÉ, AŽ PŘÍLIŠ PLNÉ LIDÍ A AŽ PŘÍLIŠ DLOUHÉ.
AŤ VÁM TAHLE SBÍRKA PŘINESE KLID, SMÍCH
A MOŽNOST UNIKNOUT.

POTKÁME SE NA SCHODECH.
BUDU TAM SEDĚT SE PSEM.

Impulz k vytvoření této sbírky přišel s nápadem na třetí z povídek, které máte před sebou – vím, jak nenávidíte prozrazování děje, takže se nebudu pouštět do větších detailů, ale byla to tak legrační myšlenka, že zkrátka nedokážu odolat pokušení vám ji sem napsat.

Nadhodila jsem ten příběh své redaktorce jako námět na knihu. Hodně jsem o tom přemýšlela, a nakonec se rozhodla, že je to v jádru čistá povídka. Když jsem dopsala *Noc, kdy jsme se potkali*, měla jsem trochu času, a tak jsem se do toho pustila. Byl to pro mě projekt z vášně – nebylo úplně jasné, co z toho bude, nevěděla jsem, jestli to dokončím a zda to vůbec vyjde. Psala jsem čistě z lásky ke psaní. Bylo to kreativní cvičení pro zaměstnání mozku. Pracovala jsem v garáži na zadním sedadle svého kabrioletu Dodge Dart z roku 1966. Strašně se mi líbilo vysedávat ve svém autě jako v improvizované kanceláři a psát něco, z čeho jsem byla tolik nadšená.

Když jsem dopsala, byla jsem zamilovaná.

Napadly mě další dva roztomile romantické příběhy a já se rozhodla udělat povídky i z nich, a najednou byla na světě celá sbírka.

Jsem zapálená kuchařka a oceněná pekařka (patří mi řetězec *Nadiny dortíky* a v roce 2011 jsem vyhrála kulinářskou show

Dortíkové války) a rozhodla jsem se podělit se s vámi o pár svých nejoblíbenějších receptů, kterými si můžete zpříjemnit svátky.

Jednu věc jsem věděla od samého začátku. Chtěla jsem v tomto případě vynechat svá obvyklá závažnější témata a napsat povídky v zábavném a lehkém tónu. Řekla jsem si, že na Vánoce nechce nikdo brečet. Je zima, venku je pořád tma a během pár týdnů se musíte hned dvakrát vidět se svou rodinou – myslím, že už tak máme naloženo až dost, haha. Výsledkem je pár letmých zmínek o událostech z běžného života, které se nedějí hlavním hrdinům, ale pokud jsou pro vás spouštěčem, mohly by vám zkazit náladu. Z toho důvodu uvádím níže stručný soupis varování. Považujete-li tato varování za prozrazování děje, směle přeskočte následující část a ponořte se rovnou do „Počasí na svetr".

PRŮVODCE OBSAHEM

„Počasí na svetr": zmínka o rakovině prsu, kterou prodělala vedlejší postava a zcela se z ní zotaví.

„Ukradená Vánočka": ukradená kočka (je v pořádku).

„Šťastné a zadané": ztráta partnera, zmínka o postavě, která zemřela na cystickou fibrózu.

PRVNÍ POVÍDKA

POČASÍ NA SVETR

JEDNA

Anna

„Objednala sis jídlo s dovážkou," hlesla moje nejlepší kamarádka. „Přímo uprostřed rodinné štědrovečerní večeře."

Nakoukla jsem za roh, abych se ujistila, že v chodbě nikdo není. „Nepozřu nic z toho, co uvaří ona, Celine," zašeptala jsem do telefonu.

Na druhé straně domu se má rodina hlučně bavila ve staré kuchyni. *Vsadila bych se*, že tam má starší sestra právě v tuto chvíli prní další z chodů.

Sesunula jsem se podél zdi a sedla si na zem pod zlatě zarámovanou fotku svého bratra s Grinchem z nějaké vánoční akce asi před dvanácti lety. Bratr ječel. Má sestra Jodie měla tuhle fotku úplně nejradši.

„Pardon," zašeptala jsem. „Svou sestru miluju, ale nemůžu si dovolit riskovat otravu jídlem těsně před Vánoci."

„Až tak hrozné to je?"

„Dvakrát spustila detektor kouře. Viděla jsem, jak krájí salát nožem, kterým předtím krájela syrové maso. Vím celkem jistě, že se dva dny snažila rozmrazit krocana na kuchyňské lince. Pokouším se jí něco říct, ale ona se vždycky jen naštve."

Celine sykla. „Jo, to zní jako Jodie. Varovala jsi rodiče?"

„Samozřejmě. Doslova nikdo mě vůbec neposlouchá. Bude to naprostá apokalypsa. V celém domě funguje jen jeden záchod.

Nechce platit přirážku za práci o víkendu, takže instalatér dorazí až v pondělí."

„Jejda. Tak to bude průser."

„Ha."

Celine zívla a já zkontrolovala svou aplikaci, přes kterou jsem si objednala jídlo. Kurýr už byl na cestě. „Už to tu bude."

„Co sis objednala?" zeptala se.

„*Lívancové disko*."

„K večeři?"

„Lívance můžu kdykoli," znovu jsem nakoukla za roh. „Objednala jsem si i brambory."

„Ty smažené? Bože, ty miluju." Slyšela jsem, jak mačká tlačítko na mikrovlnné troubě. „No a jak vypadá dům? Je hezký?"

„Je hezký," musela jsem přiznat. Moje sestra měla šikovné ruce a svátky zbožňovala. „Všechny fotorámečky v obýváku zabalila tak, že vypadají jako dárečky. A Ivan to vyzdobil venku. Je to dost sváteční."

„V prudkém protikladu ke kulinářskému hororu, který probíhá uvnitř."

Musela jsem si zakrýt pusu, abych nevyprskla.

„Anno!" zavolal na mě táta. „Čekáme na tebe!"

Nafoukla jsem tváře. „Musím jít," špitla jsem. „Táta chce hrát *Karty proti lidskosti*."

„Jé. Ví, o co jde?"

„Netuší."

Se smíchem zavěsila.

Vyrazila jsem zpátky do obývacího pokoje. Kolem konferenčního stolku tam seděli mí rodiče, můj šestnáctiletý bratr Devon, má starší sestra a její manžel Ivan.

„Je všechno v pořádku?" zeptala se máma a rozdávala karty. „Byla jsi pryč dlouho."

Přitiskla jsem si ruku na břicho a položila tak pevné základy svému plánu odejít za deset minut. „Nějak mě bolí žaludek."

Máma přestala rozdávat. „Ale ne."

„No jo," sedla jsem si, jako bych trpěla bolestí. „Nevím, jestli zvládnu něco sníst."

„Pošlu ti zbytky domů," ovívala se Jodie svými kartami.

„Výborně." Jak ohleduplné. Salmonela sbalená do krabičky na doma.

Zabalila jsem se do velmi hebké červené sváteční deky, již tu Jodie v tuhle roční dobu vždycky měla, a nasypala si do pusy pár mandlí, které dala máma na stůl k zobání. Umírala jsem hlady. Předkrm jsem odmítla, protože byl nanejvýš prapodivný. Nedala jsem si ani půlená plněná vajíčka, a to je *zbožňuju*. Hned jak mi přivezou mé jídlo, vytratím se do koupelny a nacpu se. Důkazy potom schovám pod dřezem, než bude vhodná chvíle vyhodit je – ačkoli, pokud byly mé obavy ohledně bezpečnosti večeře oprávněné, koupelna bude možná obsazená. Možná bych mohla prázdné krabičky naskládat pod postel v pokoji pro hosty?

Můj táta zkoumal přes brýle své karty. „Bože můj. Bože *můj*. Co je tohle za hru?" zamrkal na nás.

Bráška vyprskl smíchy.

Máma se podívala na své karty a vyvalila oči. „To má být něco sexuálního?" hlesla vyděšeně.

„Strašně se mi líbilo, jak jsi tu krabičku prostě koupila a ani se nepodívala, co na ní je, mami," vrtěla hlavou Jodie.

„Ten mladík u pokladny říkal, že je to zábavné!"

„No já se tedy bavit budu," vypálil Devon a míchal své karty v ruce.

„Takhle se tedy vy mladí dnes bavíte?" zeptal se táta, přečetl si další kartu a potřásl hlavou.

„Jé, a vy jste snad nevyvolávali démony a nepili bloody mary?“ zkontrolovala jsem svůj balíček. „Na půdě jsem viděla desku na vyvolávání duchů. Tak aspoň že neotvíráme portál do pekla.“

Máma kývla. „Na tom něco bude.“

„Nedávno jsem viděl auto s polepy z *Krotitelů duchů*,“ informoval nás Devon.

Máma se na něj podívala. „Kde jsi ho viděl?“

„V průvodu.“

„A bylo to auto z toho filmu?“ zeptala se.

„Jo, jenom na boku byla jiná firma,“ upřesnil.

„Jaká firma jezdí v Cadillacu z roku 1959 v sanitní úpravě?“ zašklebil se táta do svých karet.

„No, asi firma, co chytá duchy?“ řekl Devon.

„Žádné takové firmy nejsou,“ ucedila Jodie.

„Ale samozřejmě že jsou.“ Bratr zakroutil očima.

Máma potřásla hlavou. „Určitě to byla jen zábavná dekorace do průvodu.“

„Ne ne, našel jsem je na googlu,“ nedal se Devon. „Je to skutečná firma.“

„Tak budeme hrát, nebo co?“ přerušila jsem je.

Rodina se vrátila do reality.

Odehráli jsme pár trapných partií. Při jedné bylo mámě tak trapně, že by ty karty měla číst, že je všechny dala Devonovi, který s nadšením střílel sprostá slova před svými rodiči. Další partie byla tátova. Celou dobu byl rudý jako rak.

„Já už tohle hrát nechci,“ vzdala to máma. „Je to příliš vulgární.“ Zatahala si za tričko, jako by se z toho utrpení celá zpotila.

Byla sobota, šestnáctého prosince. Jodie pracovala jako zdravotní sestra na urgentu a na Vánoce musela pracovat, proto

jsme si udělali rodinné svátky dnes. Dárky jsme si už rozbalili. Já dala rodičům měsíční předplatné do klubu sýrů. Devon dostal novou videohru. Ivanovi jsem koupila koňak, který měl rád, a své sestře jsem dala hromadu roztomilých zbytečností z butiku v Minneapolis, Lykke and Loom, který jsem zbožňovala – a to bylo legrační, protože ona mi dala to samé.

Byl to hezký večírek, tedy až na to hladovění.

V telefonu mi zavibrovala zpráva od řidiče, který mi vezl jídlo. Psal, že tu za chvilku bude, což bylo divné, protože moje aplikace ukazovala, že je pořád ještě několik bloků odsud. Asi zamrzla.

„Uf," zašklebila jsem se. „Asi musím znovu na záchod," vstala jsem. „Hrajte beze mě."

„Nemůžeš přestat uprostřed," namítla Jodie.

„A to zní jako výherní karta," usadila jsem ji.

Devon s Ivanem se rozesmáli.

Vyrazila jsem směrem k záchodu, ale potom jsem zabočila do kuchyně a posuvnými skleněnými dveřmi vyklouzla na mrazivý dvůr. Půjčila jsem si ohromné sněhule, které nechal Ivan stát u dveří.

Zaplatila jsem deset babek navíc za požadavek, aby řidič zaparkoval na konci ulice a přinesl mi jídlo k boční brance. Jako bych se chystala koupit drogy, a přitom šlo jen o lívance s podmáslím.

Střecha domu byla zdobená barevnými vánočními světýlky. Stála jsem pod nimi a třela si paže, abych se chránila před zimou. Dýchala jsem si teplý vzduch do dlaní a potom jsem uslyšela kroky.

Boční branka se otevřela. Dorazilo mé jídlo a… můj bývalý.

DVA
Jeremy

Myslel jsem, že dnešní podělaný den už nemůže být horší.

„Anno?“

Stál jsem s krabičkou lívanců v ruce a díval se do šokované tváře své lásky ze střední školy.

„Jeremy?“ mrkala na mě. „Co tu sakra děláš?“

„U tebe na zahradě, nebo v Minnesotě?“

„Obojí?“

Nevěřícně jsem potřásl hlavou. „To je vážně hodně dlouhý příběh…“

Zírali jsme na sebe, do tváří se nám drala červeň, oba jsme v šoku zmlkli.

Neviděl jsem ji skoro deset let. Náš vztah neskončil dobře.

Vypadala skvěle. Vlastně úchvatně. Sledoval jsem její mámu na sociálních sítích. Sám jsem nikam nic nedával. Jen jsem sledoval, co zveřejňují ostatní. Fotek Anny jsem viděl jen pár, sem tam. Realitě se ale vůbec neblížily, jak mi teď začalo docházet.

Najednou jsem si vzpomněl, co tu dělám, a vytrhl jsem se ze vzpomínek. Podal jsem jí tašku. „Předpokládám, že tohle je pro tebe?“

„Děkuju,“ vzala si ji ode mě. „V aplikaci doplatím těch deset babek navíc.“

„No, víš, já nejsem tvůj kurýr. Tedy – přivezl jsem tvou objednávku – *jsem*. Tvůj kurýr měl nehodu."

„Cože? Pane bože, je v pořádku?"

„Asi jo? Myslím? Někdo do něj nacouval. Stál jsem na semaforech vedle něj. Chystal jsem se mu pomoct, ale sanita tam byla prakticky okamžitě, a on mě požádal, abych tu objednávku doručil, že potřebuje peníze. Řekl jsem si, že už toho na něj je asi za celý den dost. Bylo to jen pár bloků. Byl jsem na cestě k mámě."

Pomalu kývala. „Děkuju. To od tebe bylo hezké."

„No jo."

A pak jsme tam už jen stáli.

Anna Bellthropová.

Bože, ta holka mi zlomila srdce. Stalo se to už tak dávno. Žil jsem teď nový život. Změnil jsem se. Stal se ze mě úplně jiný člověk, než jakým jsem byl v osmnácti. Mé srdce ale při pohledu na ni cítilo pořád totéž.

Začalo sněžit. Pár drobných vloček se jí zachytilo v kaštanových vlasech, kde se v nich odrážela vánoční světýlka zavěšená na střeše. Hlubokýma hnědýma očima mě pozorovala. Měla jemnou pleť, plné rty, tváře zrůžovělé zimou. Vypadala jako anděl.

Možná jsem umřel. Možná jsem v nebi a tu nehodu jsem měl já a nepřežil ji, a protože jsem žil dobrý život, byl jsem dobrý člověk, věčnost mě k ní vrátila zpět.

Anebo jsem v pekle a musím se dívat na to, co jsem ztratil.

Odkašlal jsem si. „Na příjezdové cestě stojí spousta aut. Vánoční večírek?"

„No jo. Jen má rodina."

„Aha. A došlo jídlo, jo?" uchechtl jsem se.

Zastrčila si vlasy za ucho. „Jodie vařila."

„Á. Víc říkat nemusíš.“

Suše se zasmála.

„A jak se pořád máš?“ zeptal jsem se.

Její výraz se náhle změnil. Najednou vypadala unaveně, jako by si vzpomněla, že mě nemá ráda.

„Vážně tu se mnou chceš jen tak klábosit o životě?“ její hlas zněl teď trochu chladně.

„Myslel jsem, že bychom…,“ přerušil mě zvuk posuvných skleněných dveří, které za rohem někdo otvíral.

Anna sebou trhla a podívala se za zvukem. Někdo na ni zavolal.

„*Do prdele*,“ vydechla. Zoufale se rozhlížela kolem. „Uhni. Uhni!“ Chytla mě za rukáv a běžela se schovat za klimatizační jednotku. Táhla mě za sebou.

„Co je?“ zašeptal jsem a skrčil se vedle ní do sněhu.

„Pšššt. Nevědí, že jsem si objednala jídlo,“ vysvětlovala. „Za tohle mě sestra zabije.“

Tiše jsme poslouchali. Někdo se k nám blížil.

„Strč to za tu bednu ke zdi,“ zašeptal jsem.

„Co?“

„Tu tašku. Schovej to,“ ukázal jsem bradou.

Vrazila svou objednávku do škvíry za klimatizací.

A pak jsme tam jen tiše seděli, skrčení, a poslouchali blížící se kroky. Blížily se víc a víc – a najednou stál nad námi Annin táta, Mark. Díval se na nás ve světle vánočního osvětlení. Chvilku mu trvalo, než mě poznal. „Jeremy?“ zamrkal.

Podíval jsem se na Annu a ta mě postrčila, abych se zvedl.

Postavil jsem se.

„Dobrý den, pane Bellthrope.“ Setřásal jsem z kalhot sníh. „Rád vás zase vidím.“

Díval se na mě jako na zjevení.

„Co tady vy dva… Terri!“ zavolal přes rameno. „Pojď se podívat, kdo je tady!“ Popadl mě za ruku a nadšeně s ní třásl. Doslova se mi rozzářil před očima. „Jeremy Todd, no to mě podrž! Proč jste mi neřekli, že přijdeš? Anno, vždyť jsem nekoupil dost piv. Musím vyběhnout do obchodu.“

„To nemusíte,“ přerušil jsem ho. „Já jen…“

Zpoza rohu vyšla paní Bellthropová a zůstala v šoku stát s rukama na tvářích. „Jeremy!“

„Dobrý den.“ Zamával jsem.

V pantoflích opatrně našlapovala na dlažbu, a když došla ke mně, pevně mě objala. „Vůbec jsem netušila, že tu budeš. Co děláš tady na zahradě?“ Pustila mě a těkala pohledem mezi mnou a Annou. „Takže ty jsi šla sem, Anno? Myslela jsem, že máš průjem.“

Anna měla ve tváři hrůzu. „Mami!“

Terri na svou dceru jen mávla rukou. „Vždyť je z něj teď doktor, nějaký průjem ho asi nerozhází.“ Hned se zase obrátila ke mně, celá rozzářená. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady! Pojď dovnitř, vždyť mrzne.“

Ukázal jsem palcem přes rameno. „Já jsem se…“

„Zrovna chystal jít dál,“ zvolala Anna a agresivně se mi podívala přímo do očí. „Zrovna se chystal jít dál. Mělo to být překvapení.“

Všichni se na mě podívali.

Anna mě očima propalovala jako laserem. Tiše vysílala komunikaci beze slov, která nám kdysi dávno tak dobře šla, a přímo do mozku mi promítala myšlenku, že mám hrát s ní.

„Přesně tak,“ ucedil jsem pomalu a s úsměvem se obrátil k jejím rodičům. „Zrovna jsem se chystal jít dovnitř. Ale nemůžeme se zdržet dlouho,“ dodal jsem. „Za chvíli musí zase Anna jako překvapení na návštěvu k nám.“

Anna vyvalila oči.

„Nemůžu uvěřit, že jste to drželi v tajnosti," zpívala Terri. „Vždyť já jsem ani netušila, že ses vrátil do města. Tak ráda tě vidím!"

Mark už gestikuloval směrem k domu. „Tak honem dovnitř, je strašná zima. Pojďme si něco nalít. Musíš mi vyprávět o Kalifornii a studiu na medicíně!" Vyrazil vpřed, ale po pár krocích se zastavil. „Necítíte tu lívance?"

Anna se rozkašlala.

„Nejspíš si je tady někdo dělá," nabídl jsem možné vysvětlení.

Kývl. „Tak to asi bude. Tak šup."

Mark vešel dovnitř první, Terri ho následovala. Anna mě popadla za paži a zastavila mě. „Co tím jako myslíš, že jedu k tobě domů?" sykla.

Pobaveně jsem se na ni podíval. „Právě teď jdu já *k tobě*. Taky jsem to zrovna neměl v plánu."

Podívala se směrem, kterým odešli její rodiče. „Jak jinak jsem měla vysvětlit, proč se schováváme za klimatizací?"

„To nevím. Tahle tvoje zamotaná pavučina lží se mě vůbec netýká. Já jen vím, že už teď nestihnu přijít včas na *svou* rodinnou vánoční oslavu, a to nejmenší, co můžeš udělat, je pomoct mi s tím. O deset minut jsem přišel už tím, že jsem ti sem vezl jídlo, a teď ještě musím dovnitř?"

Založila si ruce na prsou. „Ale no tak, nedramatizuj to. Nebudeme tam víc než pět minut."

Svým výrazem jsem dal jasně najevo, že to neberu. „Pět minut? S *tvými* rodiči? Budu rád, když odsud vypadnu před půlnocí," zašeptal jsem. „Nebo bych prostě mohl vypadnout teď…"

„Ne! Tohle mi dlužíš, Jeremy."

Pravda. Opravdu jí to dlužím.

„Rád se zúčastním, když mi to potom oplatíš u mě doma," zopakoval jsem. „Stejně tam bude lepší jídlo. Poživatelné."

Odfrkla si, ale neřekla ano. Zůstali jsme nerozhodně stát.

Nutil jsem ji odjet se mnou, protože jsem měl postranní úmysly. Chtěl jsem si s ní promluvit. Chtěl jsem si s ní promluvit už celé roky. Nejsem nijak pověrčivý, ale dnes v noci zasáhl osud a ta šance se už možná nikdy nebude opakovat.

„Dobře," hlesla nakonec. „Pojedu k tobě domů. Ale jen proto, že se díky tomu vyhnu pojídání Jodiina krocana – a *nezdržím se*."

„Jasně."

Vypadala naštvaně. „Tady nic nejez, tedy pokud nemáš chuť zahrát si ruskou ruletu s úplavicí."

„Beru na vědomí." Odkašlal jsem si. „Jen aby bylo jasno, v tomhle tvém zamotaném scénáři spolu tedy jakože chodíme?"

Celá zbledla, jako by se jí při té myšlence udělalo zle.

Nebudu lhát, trochu to ranilo mé city.

Odvrátila se. „Tak asi jo, řekla bych? Jinak by to nebylo žádné překvapení, ne?" řekla upjatě. „Ale nedotýkej se mě."

V příliš velkých botách pochodovala kolem mě směrem, kterým odešli její rodiče.

No nic, musím si užít to hezké, dokud to jde. Dokud je příliš v šoku na to, aby si vzpomněla, že mě nenávidí.

TŘI
Anna

Stála jsem v koutě a sledovala, jak se celá má rodina vítá v kuchyni s Jeremym jako smečka vzrušených štěňat.

Neskutečné.

Jeremy Todd. Moje první láska. Upřímně, vlastně moje jediná láska. Jasně, bylo jich víc, ale když jednou cítíte to, co já cítila k Jeremymu, nic dalšího se moc nepočítá, pokud to není lepší, a pro mě nic lepšího nebylo.

A teď je z něj doktor. A *navíc* vypadá skvěle, což mě z nějakého důvodu štvalo ještě víc.

Založila jsem si ruce na prsou a čekala, až to nadšené kňučení přestane.

Jodie se na něj zubila.

„Ty jsi tak vyrostl! Nemůžu uvěřit, jak jsi veliký! Já ho kdysi hlídala," informovala Ivana a vypadala u toho pyšně. „Ty kudrny ti moc sluší," usmívala se.

Přesně jsem věděla, jaké to je projíždět prsty skrz tu pískově blond záplavu. Jeho vlasy jsem si roztržitě omotávala kolem prstů, když jsme se v obýváku na gauči dívali na film a on mi položil hlavu do klína.

Vždycky jsem milovala jeho vlasy.

Musela jsem se podívat jinam.

„Kdy ses vlastně vrátil?" zeptal se táta.

„Vrátil ses nadobro?“ přidala se máma. „Přestěhoval ses? Na sítích jsi o tom nic nepsal.“

Jeremy kývl. „Je to tak. Před měsícem, abych byl přesný. V Minnesotě jsou skvělé nemocnice. Přijal jsem místo v traumacentru v Minneapolis.“

„Páni! Tak to budeš pracovat s Jodie!“ Táta ho poplácal po rameni. „Doktor. Proč mě to nepřekvapuje.“

„Jakou máš specializaci?“ zeptal se Ivan.

„Ještě jsem se nerozhodl. Přemýšlím o pediatrii.“

No jistě, protože je dokonalý. Obrátila jsem oči v sloup.

Vždycky to uměl s dětmi. Samozřejmě.

„Teda, vy dva ale budete doslova hvězdný pár,“ uvědomila si Jodie. „Právnička *a* doktor.“

Všimla jsem si, že Jeremy nepatrně povytáhl obočí. Takže to nevěděl. Nejspíš mě tedy posledních devět let nestalkoval tak, jak by si moje ego přálo.

Snažila jsem se nedat najevo zklamání. Já jsem ho samozřejmě *taky* nesledovala. Byla jsem na sebe opravdu pyšná, že jsem se o svého bývalého zajímala tak málo. O medicíně jsem věděla. Vždycky po tom toužil. Za ty roky jsem o něm občas něco zaslechla, ale měla jsem dobrý důvod blokovat ho.

Moje máma doslova skákala radostí. „Tak si přeci sundej tu bundu, udělej si pohodlí.“

Jeremy si začal svlékat kabát.

„Ukaž, vezmu to,“ skočil po něm táta.

Můj malý bráška těkal pohledem mezi námi. „Jste sladění.“

Jodie spadla brada. „Pane bože! Vy jste si vzali stejné svetry! To je tak roztomilé, jak jste to celé naplánovali!“

Podívala jsem se na svůj červený svetr s vánočním stromkem a pak na ten jeho. Překvapeně. Měli jsme na sobě úplně přesně totéž.

Jeremy se na mě zazubil. „Dokonale naplánované. Vždycky jsme milovali huňaté svetry, viď, miláčku?“ Přišel ke mně a objal mě kolem ramen. Porušil mé bezdotekové pravidlo pět vteřin potom, co jsem ho vyslovila.

Měla jsem chuť tu jeho ruku srazit dolů. Místo toho jsem se přinutila k úsměvu.

„A jak dlouho se vy dva už schováváte?“ zeptal se táta, když se vrátil z chodby.

Jeremy se na mě podíval. „Já ani nevím. Jak dlouho myslíš, že už to je, Anno? Čtyři, pět…?“

„Týdnů,“ vyhrkla jsem.

„Týdnů,“ souhlasil. „I když se to zdá spíš jako čtyři, pět minut.“

Zaskočilo mi.

Spustil se kouřový alarm. Zase.

„Sakra, sakra, *sakra*!“ Jodie vyrazila k troubě a můj táta vzal do ruky hasicí přístroj. Dnes už potřetí.

Zatímco se všichni dívali jinam, setřásla jsem Jeremyho ruku. „Řekla jsem, aby ses mě nedotýkal!“ zašeptala jsem.

„Musíme to přece udělat aspoň přiměřeně uvěřitelné,“ odpověděl mi šeptem a tvářil se pobaveně.

Zamračila jsem se na něj. On si to užíval.

Máma otevřela troubu a ven se vyvalil dým.

„To byly ty kandované batáty,“ oznámila máma. „Na kolik jsi tu troubu pustila, Jodie?“

„Na dvě stě šedesát?“ sestra se mámě natahovala přes rameno, aby viděla, jak vyndává totálně spálený pekáč. „Na návodu bylo napsané prudce upéct marshmallowny, tak jsem to dala na maximum.“

Devon se uchechtl. „Kdy, před půl rokem?“

„Kušuj!“ štěkla po něm.

Máma vyběhla s kouřícím pekáčem ven na dvůr, táta ochlazoval alarm a Ivan otevřel okno. Stávala se z toho dobře nacvičená etuda.

„Tak to prostě jen vyškrábneme, ne?“ následovala Jodie mámu ven.

Ivan vrtěl hlavou a mumlal něco španělsky.

Jeremy se ke mně sklonil. „Proč ji nechali vařit?“ zašeptal.

„Žadonila o to. Máma byla příliš unavená, než aby všechny hostila, a můj městský byt je moc malý. Všichni jsme nabízeli pomoc, ale ona to chtěla zvládnout sama.“

„Pamatuješ, když nám dělala makarony se sýrem, jak byly vždycky rozvařené?“ řekl tiše. „A ten sýr, jak se jí vždycky srazil do hrudek? Člověk si ukousl a v puse mu explodovala prachová sýrová koule.“

Proti vlastní vůli jsem se musela zasmát.

„Přílohy jsme vyhodili jednu po druhé,“ informovala jsem ho šeptem. „Už jsme přišli o nádivku i šťouchané brambory.“

Nakrabatil čelo. „Jak zničíš brambory?“

„Dala do nich ovesné mléko.“

„To přece nezní špatně.“

„Bylo s vanilkovou příchutí.“

Jeremy se dobrosrdečně uchechtl. Něco v jeho smíchu mě přimělo maličko se uvolnit. Připomnělo mi to dávné kamarádství, které mezi námi vždycky bylo.

Jako děti jsme spolu sousedili. Mou rodinu znal od svých deseti let. Stejně tak jsem já znala tu jeho. Nebylo třeba nic vysvětlovat a za nic se omlouvat – celý příběh jsme měli v sobě dávno zapsaný.

Pokradmu jsem se na něj podívala, jak sleduje chaos všude kolem nás. Okolo očí měl pár vrásek. Celý zmužněl. Jeho vytáhlá puberťácká postava byla pevně obalená svaly. Vyrostl.

A já o to přišla.

Mé zrádné srdce se stáhlo bolestí.

Stál vedle mě úplně uvolněný. Možná i šťastný.

Jeremy byl pohodář. Prakticky nic ho nedokázalo rozházet. Uměl se přizpůsobit a bral věci, jak přicházely. To jsem na něm měla vždycky nejradši – a nejspíš to byl důvod, proč tu ještě stál. Celá tahle záležitost pro něj byla jen zábavnou bojovkou a své provinění z pozdního příchodu na vlastní vánoční večírek vykoupí obětí, kterou s sebou přinese: mnou.

Ale bude fajn je všechny znovu vidět. Navíc, jeho máma vážně skvěle vaří. Jeho táta už určitě peče krocana. Krocana, který není napůl zkažený.

Táta vypnul alarm právě ve chvíli, kdy se máma s Jodie vracely dovnitř a zavřely za sebou posuvné dveře. Moje sestra se tvářila poraženě.

„To nic," hladila ji máma po zádech. „Ještě pořád máme dušené fazolky a kukuřičný pudink."

„Kandované sladké brambory stejně nemám rád," přidal se táta.

„*Todo está bien, mija*," řekl Ivan a políbil svou ženu na temeno hlavy.

Jodie popotáhla.

Devon obrátil oči v sloup. „Zavolejte mě, až nebude v kuchyni hořet. Jdu hrát videohry." Otočil se a zmizel v obýváku.

Jeremy se za ním díval. „Když jsem ho viděl posledně, bylo mu sedm."

„Jo," založila jsem si ruce na prsou. „Já vím." Můj tón byl kousavý. Všiml si toho.

Kolem očí mu problikly veselé plamínky a zdálo se, že chce něco říct, ale mí rodiče se otočili na patě a znovu nás zatlačili do rohu.

„A jak jste se vůbec dali zase dohromady?“ ptala se máma.

Jeremy se na mě zubil. „No, to se teda nasmějete.“

„K popukání,“ přidala jsem se. „Řekni to *ty*.“

Prohlížel si mě a já naklonila hlavu.

„Tak jo,“ řekl. „Poslal jsem jí bramboru.“

Koutek úst mi vystřelil nahoru.

„Bramboru…,“ opakoval táta opatrně.

„Jo. Věděli jste, že můžete poslat bramboru poštou? Stačí dát známku rovnou na ni a oni ji odešlou. A já z boku ještě napsal vzkaz, ať mi zavolá.“

Máma vypadala úplně uchváceně. „Proč jsi jí prostě nenapsal zprávu?“

„Zablokovala si mě.“

Máma zalapala po dechu a vyvalila na mě oči. „To jsi udělala? Proč?“

„Protože jsem udělal něco, co jí ublížilo,“ odpověděl Jeremy prostě.

Jeho přiznání mě okamžitě odzbrojilo. Nevím proč, ale částečně jsem si myslela, že už na to všechno zapomněl. Nebo že to popře.

Ano, udělal něco, co mi ublížilo. Bylo to před mnoha lety. Byli jsme děti.

A já mu ještě *pořád* neodpustila.

ČTYŘI
Jeremy

„A tady ji máme na promoci," řekl Mark a ukázal mi další fotku.

Při pohledu na Annu v univerzitním hábitu a čepičce jsem se usmál. V hloubi duše jsem cítil zvláštní kombinaci pýchy a smutku, které jsem ale v obličeji nedal znát.

Anna pomáhala své sestře v kuchyni. Neustále jsem po ní pokukoval, a pokaždé, když jsem to udělal, ona se dívala na mě. Mračila se na mě, abych byl přesný.

Pořád lepší než nic.

Nedokázal bych vysvětlit, jak surreální pocit to byl – stát tady. Jako by mě vcuclo tornádo a vyplivlo přímo uprostřed domu Bellthropových, kde všechno a všichni zůstali přesně takoví, jak jsem si je pamatoval. Kromě Anny. Ta se změnila, ale tím nejlepším způsobem. Zmoudřela. Dospěla. Líbilo se mi, že je tak úspěšná. Vždycky jsem věděl, že bude.

„Po promoci jsme jeli na *Lívancové disko*," informoval mě Mark. „Jako malý jsi tam moc rád chodil. Pamatuješ, jak sis vždycky dával ty jejich tajemné pečené brambory?"

„No jo. Pokaždé chutnaly jinak," mluvil jsem na něj, ale díval se na ni.

„Samozřejmě. Kuchař do nich zapékal zbytky z kuchyně." Mark se uchechtl. „Zajdeš tam někdy, když přijedeš domů na návštěvu?"

„Ne.“ Tohle bylo naše. Anny a moje. Nebylo by správné chodit tam bez ní. „Já sem moc nejezdil,“ odpověděl jsem vyhýbavě a sledoval, jak Anna skládá rolky do mísy.

„Proč ne?“ zeptala se Terri.

„Rodiče si na zimu pořídili bydlení na Floridě. Přes léto jsem chodil po praxích v nemocnicích. Moc to nevycházelo.“

Ve skutečnosti ve mně návrat sem vyvolával příliš mnoho vzpomínek. Obzvlášť potom, co se mnou Anna přestala mluvit.

„Co vaše zdraví?“ zeptal jsem se Terri.

„Je mi fajn,“ kývla a prstem přejela na další fotku. „Jsem v plné remisi už… kolik?“ podívala se na Marka. „Osm let?“

Mark kývl. „Pořádně nás vyděsilo, co se tenkrát seběhlo. Naštěstí jsme narazili na vynikající lékaře. Podchytili to včas.“

„Jsem moc rád, že se vám daří dobře,“ usmál jsem se a myslel to vážně.

Mark otevřel další album. „Tohle je dva roky zpátky, svatba Ivana s Jodie v Dominikánské republice.“

Podíval jsem se na fotku celé rodiny v plavkách na pláži. „Který to byl měsíc?“ zeptal jsem se.

„Konec července.“

Překvapeně jsem zvedl oči. „Fakt? To jsem tam byl taky. Pánská jízda.“

Mark se zazubil. „To jsou věci. Škoda že jsme se nepotkali. Mohli jste se dát dohromady dřív.“

Terri zavrtěla hlavou. „Tenkrát přece byla zasnoubená s Beauem, Marku, nepamatuješ se?“

Tahle zpráva mě zasáhla jako tuna cihel. *Okamžitý* zásah kopím přímo do srdce.

Anna? Měla se vdávat?

Samozřejmě že za těch devět let musela s někým chodit.

Nejsem naivní. Ale zasnoubit se? S nějakým kreténem, co se jmenuje Beau?

„Určitě ti o tom už všechno vyprávěla," Terri to očividně nechtěla dál rozebírat.

„Jasně," ucedil jsem. Bylo mi trochu špatně.

Není možné, že by o tom Terri vůbec nic nenapsala na sociální sítě. Což znamená, že *napsala*, ale já měl zablokované i všechny příspěvky, kde byla Anna označená. Došlo mi, že jsem za těch posledních devět let sbíral jen malé drobečky náhodných fotek, které proklouzly sítem a očividně nevyprávěly celý příběh.

Cítil jsem se okradený.

I když mě možná nenáviděla, já to tak necítil. Pořád jsem chtěl vědět, že se jí daří dobře a je šťastná. Milovaná. Možná jsem nepotřeboval detaily o tom, že miluje někoho jiného – bez toho bych se obešel. Ale chyběla mi. Měl jsem na jejím štěstí osobní zájem. A *ona* měla očividně osobní zájem na tom, abych se o ní vůbec nic nedozvěděl. Bolelo to tak, že bych to ani nedokázal vypovědět. I když jsem si za to mohl sám. Co jsem asi čekal?

„Bože, ten kluk ji zbožňoval," povzdechl si Mark a procházel fotky, na které jsem se už dokázal soustředit jen napůl.

„Kdo by se mu mohl divit?" hlesl jsem.

Ivan vzal pytel s odpadky a vyšel zadem ven. Byl tam asi pět vteřin a pak jsme slyšeli, jak něco vykřikuje španělsky.

Terri zvedla hlavu. „Co se stalo?"

„Nějaký zasraný mýval se vzadu na dvoře cpe lívanci," zavolal Ivan.

S Annou jsme se na sebe podívali. Skoro se usmála. Skoro.

„Lívanci?" opakoval Mark. „Určitě?"

Ivan zase přešel do španělštiny. Tentokrát nadával.

Začal mi vibrovat telefon. Můj bratr Leo. *Do prdele.*

V tom zmatku za poslední půlhodinu jsem zapomněl dát své rodině vědět, že se zpozdím.

„Promiňte, tohle musím vzít." Vstal jsem a šel do chodby. „Ahoj…"

„Kde kurva jsi? Měl jsi tu být před pětačtyřiceti minutami." Slyšel jsem zvuk mixéru.

Podrbal jsem se vzadu na krku. „Byl jsem na cestě. Něco se stalo."

Mixér se zastavil. „Co se stalo?"

Nebyl jsem si jistý, jestli mu mám říct o Anně. Jestli nedodrží svou část dohody, asi bych neunesl další zklamání, kdybych musel všem doma přiznat, že nakonec nepřijde.

„Přimotal jsem se k bouračce. Zastavil jsem, abych pomohl."

Úplně jsem viděl, jak kroutí očima. „Fajn, Supermane. A kdy dorazíš? Chystáme se pustit *Sám doma* a z nějakého důvodu lidi tady zajímá, jestli se ukážeš."

Odfrknul jsem si. Zbožňoval jsem svou rodinu.

Nakoukl jsem za roh a podíval se na svou bývalou lásku v kuchyni. „Je to složité. Začněte beze mě."

„To se mámě nebude líbit…"

„Nedá se nic dělat."

Zavěsil. Chvíli jsem se v chodbě rozdýchával. Opřel jsem se o zeď mezi dvěma dárkově zabalenými fotorámečky. Zavřel jsem oči. Když jsem je zas otevřel, stála přímo přede mnou. Ztělesněná krása, teleportovaná přímo přede mě, s rukama zkříženýma na prsou.

„Co to děláš?" zeptala se podrážděně.

Bože, byla nádherná. Otočil bych se za ní kdekoli a kdykoli, i kdybych ji neznal. I kdyby se mi už dávno v dětství nevtiskla hluboko do duše a nezůstala tam až doteď. Jediný pohled do její tváře by mě očaroval.

„Potřeboval jsem chvilku," řekl jsem unaveně. „S vámi to nesouvisí."

Zamračila se na mě.

„Chyběla jsi mi," přiznal jsem. Sledoval jsem celou řadu emocí, které se jí střídaly ve výrazu. Něco něžného, něco smutného. A nakonec něco zatvrzelého.

„Proč jsi mě odstřihla?" zeptal jsem se.

Odvrátila se.

„Vím, co jsem udělal," pokračoval jsem. „Vím, že jsem to podělal. Ale nešlo o nic, co bychom nezvládli překonat."

„Pro mě ano," přerušila mě.

„Přestěhoval jsem se. Šel jsem studovat…"

„*Opustil* jsi mě. Porušil jsi všechny sliby, které jsi mi dal. Odstěhoval ses tři tisíce kilometrů odsud, když jsem tu já musela zůstat a starat se o mámu, která bojovala s rakovinou prsu. Slíbil jsi, že půjdeš na státní školu, dokud nebudu moct odjet s tebou, a lhal jsi."

Smutně jsem se jí díval do očí. „Přijali mě na Berkeley, Anno. Byl to můj sen a dali mi i plné stipendium."

„Legrační," kontrovala. „Myslela jsem, že tvůj sen jsem *já*."

Stáli jsme proti sobě a zírali jeden druhému do očí.

„Večeře už je skoro hotová," řekla potom Anna. „Navrhuju, abychom odsud vypadli, než nás donutí něco sníst."

A pak se otočila a vrátila se do kuchyně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šťastné a zadané**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.